

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 571/2017

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2017:PDP.571.2017

Evidenčna številka: VDS00008117

Datum odločbe: 30.11.2017

Senat: mag. Aleksandra Hočevar Vinski (preds.), Silva Donko (poroč.), mag. Biserka Kogej Dmitrovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: ustna odpoved pogodbe o zaposlitvi

Zveza: ZDR-1 člen 87.

Jedro

ZDR-1 v 87. členu določa, da se redna oziroma izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi lahko podata le v pisni obliki, kar pa tožena stranka ni storila. Ker je toženec tožniku pogodbo o zaposlitvi odpovedal ustno, je taka odpoved, glede na 87. člen ZDR-1, nezakonita.

Izrek

I. Pritožbi se zavrneta in se potrdi sodba sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu.

II. Vsaka stranka krije svoje pritožbene stroške.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je ustna odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je dne 8. 8. 2016 izrekla tožena stranka nezakonita in se razveljavi (I. točka izreka); da pogodba o zaposlitvi sklenjena med tožečo stranko in toženo stranko dne 24. 6. 2016 ni prenehala dne 8. 8. 2016, temveč je trajala do 3. 11. 2016 in od 15. 11. 2016 do 31. 12. 2016. Tožena stranka je dolžna tožnika za to obdobje prijaviti v zavarovanje za vpis v matično evidenco pri Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije in ji za to obdobje plačati nadomestilo plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi. od dneva zapadlosti posameznih mesečnih plač do plačila, v 8 dneh pod izvršbo (prvi odstavek II. točke izreka); v presežku je zahtevk tožnika (za ugotovitev obstoja delovnega razmerja in plačila nadomestila plače za čas od 4. 11. 2016 do 14. 11. 2016 ter v delu, v katerem zahteva nadaljevanje delovnega razmerja in plačilo nadomestila plač po 31. 12. 2016) tožbeni

zahtevek zavrnilo (drugi odstavek II. točke izreka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške sodnega postopka v znesku 349,85 EUR s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od izteka dneva izpolnitve dalje do plačila. Tožena stranka mora nakazati navedeni znesek na transakcijski račun Delovnega sodišča v Mariboru, št. ... pri UJP A., v 8 dneh pod izvršbo (III. točka izreka).

2. Zoper ugodilni del sodbe in odločitev o stroških postopka se pritožuje tožena stranka iz vseh pritožbenih razlogov, in sicer bistvenih kršitev določb postopka, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zmotne uporabe materialnega prava. Navaža, da je v nasprotju s pravili logičnega in življenjskega sklepanja zaključek izpodbijane sodbe, da ena resnična trditev avtomatično pomeni resničnost druge trditve iste osebe. Torej, če je tožnik trdil, da je bil 8. 8. 2016 na delu, je resnična tudi njegova trditev, da mu je toženec tega dne ustno odpovedal pogodbo o zaposlitvi. Takšno sklepanje je absurdno. Nobena zaslišana priča ni potrdila verzije dogajanja tožnika. Tožnik je namreč trdil, da sta s sodelavcem B.B. 8. 8. 2016 pila kavo na terasi lokala ob avtopralnici in da mu je takrat toženec rekel, da pri njem nima kaj delati. B.B., ki je bil takrat v neposredni bližini, bi torej moral slišati pogovor med tožnikom in tožencem, vendar pa je B.B. zaslišan kot priča izpovedal, da se ne spomni, da bi tega dne s tožnikom pila kavo. To bi bilo morda še razumljivo, da pa se priča ni spomnil, da je toženec tožniku rekel, da pri njemu nima kaj delati in da sta s tožnikom potem to prekomentirala, je pa resnično neverjetno. Priča se spomni zgolj tega, kar mu je tožnik povedal, da mora povedati. Če namreč šef odpusti delavca v pričo drugega delavca, je to dogodek, ki je nepozaben. Priča C.C. ni potrdil izpovedbe tožnika. Protispisna je tudi trditev izpodbijane sodbe, da je bil tožnik po navedbah tožene stranke neopravičeno odsoten od 22. 7. 2016 dalje. Tožena stranka nikjer v pisnih trditvah ni trdila, da je bil tožnik neopravičeno odsoten, tj. tako, da bi bilo zaradi neopravičenih odsotnosti mogoče zoper njega sprožiti kakšne postopke. Tožena stranka nikoli ni trdila, da je tožnika odjavila še isti dan, ko je sam dal odpoved. To si je sodišče izmislilo. Toženec je namreč jasno povedal, da so tožnika odjavili iz zavarovanja istega dne, ko so dobili njegov dopis. Ta dopis so dobili po pošti dne 9. 8. 2016, torej ne isti dan, ko je tožnik dal odpoved. Tožnik je odpoved napisal in poslal 8. 8. 2016 ter v tej odpovedi tudi jasno navedel, s katerim dnem želi prenehati delovno razmerje. Datum objave iz zavarovanja in datum tožnikovega dopisa se ujemata zgolj zato, ker je tožnik v tem dopisu navedel, s katerim dnem podaja odpoved in na kateri dan želi, da je zaključeno delovno razmerje. Tožnik ni predlagal zaslišanja delovnega inšpektorja kot priče oziroma ga sodišče ni zaslišalo, da bi preverilo izpoved tožnika. Sodba se ne opredeli do vprašanja, kako je toženec razumel prejeti dopis tožnika. Zato nima razlogov o odločilnih dejstvih. Odgovor na materialnopravno vprašanje, ali sporni dopis predstavlja odpoved delavca ali reakcijo na ustno odpoved delodajalca, bi bilo potrebno ugotoviti in v izpodbijani sodbi navesti, kako je toženec razumel prejeti dopis. Toženec tožniku ni podal nobene ustne odpovedi, tega tudi ni potrdila nobena priča.

3. Zoper III. točko izreka sodbe se pritožuje tožnik iz razloga zmotne uporabe materialnega prava in bistvene kršitve določb pravnega postopka ter zaradi kršitev pravic iz 14. in 12. člena Ustave RS. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in sodbo v izpodbijanem delu spremeni tako, da toženi stranki naloži v plačilo stroške postopka v znesku 995,36 EUR, pri čemer je tožena stranka znesek 497,68 EUR dolžna nakazati na račun Delovnega sodišča v Mariboru, znesek 497,68 EUR pa na račun tožnika, tožena stranka pa ji je dolžna povrniti pritožbene stroške. Sodišče je stroške odmerilo v nasprotju z veljavno Odvetniško tarifo (OT, Ur. l. RS, št. 2/2015), kar predstavlja bistveno kršitev določb postopka. Sodišče bi moralo tožniku odmeriti stroške postopka v skladu z OT in bi mu moralo skupaj priznati 1777,50 točk, kar zneske 815,87 EUR, skupaj z 22 % DDV pa 995,36 EUR. Sodišče pa je tožniku glede na veljavno OT priznalo nižje stroške in se je pri tem sklicevalo na peti odstavek 17. člena Zakona o odvetništvu, po katerem je odvetnik, ki izvaja storitve brezplačne pravne pomoči, upravičen do plačila le v višini polovice zneska, ki bi mu pripadal po odvetniški tarifi. Gre za določilo, ki se tiče zgolj razmerja med odvetnikom in državo in navedeno ne more vplivati na razmerje nasprotnih pravnih strank, ko sodišče odloča o povrnitvi stroškov. Odločitev sodišča je

v tem delu tudi v nasprotju z načelom enakosti pred zakonom, ki ga zagotavlja 14. člen Ustave RS in v nasprotju z načelom enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS, saj neutemeljeno postavlja toženo stranko v boljši položaj, kot če bi tožnika zastopal odvetnik po pooblastilu. Tožena stranka je v posledici odločitve sodišča dejansko neupravičeno obogatena in bi bila zato pravilna odločitev, da se toženi stranki naloži v plačilo pravnih stroškov tožnika v celotni vrednosti po OT, pri čemer bi morala polovico teh stroškov nakazati na račun države, preostalo polovico pa tožniku, kot razliko do polne vrednosti odvetniških storitev po OT.

4. Tožnik je v odgovoru na pritožbo prerekal trditve tožene stranke iz pritožbe in predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrne in potrdi sodbo sodišča prve stopnje ter toženi stranki naloži plačilo pritožbenih stroškov tožnika.

5. Pritožbi nista utemeljeni.

6. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) tudi po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, navedene v citirani določbi in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti (tožena stranka v pritožbi bistvenih kršitev določb postopka ni uveljavljala). Dejansko stanje je popolno in pravilno ugotovilo in na tako ugotovljeno dejansko stanje tudi pravilno uporabilo materialno pravo.

7. Sodišče prve stopnje je na podlagi izvedenega dokaznega postopka ugotovilo, da obstoj delovnega razmerja med strankama ni bil sporen, sporno je bilo le vprašanje, na kakšen način je tožniku delovno razmerje prenehalo. Medtem, ko je tožnik trdil, da mu je toženec ustno odpovedal pogodbo o zaposlitvi, je tožena stranka trdila, da je odpoved pogodbe o zaposlitvi podal tožnik. Pri tem se je tožena stranka sklicevala na izjavo z dne 8. 8. 2016, ki jo je tožnik poslal toženi stranki in v njej zapisal: "dajem delodajalcu izjavo o odpustu iz delovnega razmerja dne 8. 8. 2016 ob 7.30 uri brez razlogov". Tožnik je trdil, da je izjavo napisal po nasvetu inšpektorja, ki ga je poklical 8. 8. 2016 po tem, ko mu je toženec podal ustno odpoved. Delovni inšpektor mu je svetoval naj toženi stranki pošlje izjavo o tem, da ga je spornega dne odpustil in si na ta način zagotovi dokaz o tem dejstvu. Tožnik je izjavo poslal tako toženi stranki kot tudi Inšpektoratu RS za delo v D..

8. Tožnik je izpovedal, da je 8. 8. 2016 prišel na delo, da je ob 7.30 uri k njemu pristopil toženec ter mu dejal, da pri njem nima kaj delati. Tožnik se je nato odšel preobleči in odšel domov, predtem pa je govoril z B.B., s katerim sta skupaj spila kavo na terasi ob avtopralnici. Po odhodu je šel na Zavod RS za zaposlovanje, kjer so mu dali tudi telefonsko številko delovnega inšpektorja v D.. Po telefonskem razgovoru z inšpektorjem je nato napisal izjavo o neupravičeni odpovedi in jo nesel k tožencu. Toženec izjave ni hotel prevzeti oziroma podpisati, zato jo je tožnik poslal po pošti.

9. Toženec je zaslišan kot stranka izpovedal, da je tožnika nazadnje videl 22. 7. 2016, ko je odšel z dela in ga kasneje na delu ni več videl. Od tožnika je dobil samo dopis, da odpoveduje delovno razmerje, zaradi česar ga je 8. 8. 2016 odjavil iz obveznih zavarovanj. Tožena stranka po 22. 7. 2016, čeprav je tožnik izostal z dela, zoper tožnika ni sprožila postopka odpovedi.

10. Sodišče prve stopnje je pravilno verjelo tožniku, da je 8. 8. 2016 prišel na delo in zjutraj kontaktiral s tožencem, saj sta to potrdili prič B.B. in C.C.. Zato sodišče ni verjelo izpovedi toženca, da je tožnika zadnjič

videl na delu 22. 7. 2016. Iz dopisa Inšpektorja RS za delo je razvidno, da je Inšpektorat RS za delo, Območna enota E. - D. - F., dne 9. 8. 2016 prejel po pošti prijavo tožnika z dne 8. 8. 2016 o domnevnih kršitvah delovnopravne zakonodaje delodajalca G.G. s. p., v zvezi z odpovedjo delovnega razmerja. Dopis potrjuje navedbe tožnika o tem, da je po ustni odpovedi s strani toženca, inšpektorju za delo podal dne 8. 8. 2016 prijavo, da ga je delodajalec neopravičeno in enostransko odpustil iz delovnega razmerja 8. 8. 2016 ob 7.30 uri, brez razloga in da mu delovno razmerje sicer poteče 31. 12. 2016.

11. Neutemeljena je pritožbena trditev tožene stranke, da sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, češ da se sodišče ni kvavarjalo z vprašanjem, kako je toženec razumel s strani tožnika prejeti dopis z dne 8. 8. 2016. Sodišče prve stopnje se je opredelilo do trditev toženca, da je dopis z dne 8. 8. 2016 tolmačil kot odpoved delavca. Sodišče je natančno obrazložilo, zakaj izjave tožnika ni štelo kot odpoved in da se je tožnik v izjavi skliceval na odpust iz delovnega razmerja dne 8. 8. 2016 ob 7.30 uri brez razlogov ter se pri tem skliceval na 200. člen Zakona o delovnih razmerjih ter kršenju človekovih pravic. Navedeno potrjuje trditev tožnika, da je izjavo napisal po nasvetu delovnega inšpektorja, s katero je želel pridobiti dokaz, da mu je spornega dne delodajalec ustno odpovedal pogodbo o zaposlitvi.

12. Sodišče prve stopnje je glede na navedeno pravilno zaključilo, da je toženec delovno razmerje tožniku odpovedal ustno 8. 8. 2016. Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013 s sprem.) v 87. členu določa, da se redna oziroma izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi lahko podata le v pisni obliki, kar pa tožena stranka ni storila. Delodajalec mora v odpovedi pogodbe o zaposlitvi pisno obrazložiti dejanski razlog za odpoved, delavca pa pisno obvestiti o pravnem varstvu in pravicah iz naslova zavarovanja za primer brezposelnosti ter obveznosti prijave v evidenco iskalcev zaposlitve. Ker je toženec tožniku pogodbo o zaposlitvi odpovedal ustno, je taka odpoved, glede na 87. člen ZDR-1, nezakonita.

13. Sodišče je pravilno odločilo o stroških postopka na podlagi 154. in 155. člena ZPP. Tožnika je zastopala odvetnica, ki je izvajala storitve brezplačne pravne pomoči in je zato sodišče prve stopnje pravilno odmerilo stroške, s tem da je upoštevalo, da je odvetnica upravičena do plačila za svoje delo v višini polovice zneska, ki bi ji sicer pripadal po OT. Tožnik se neutemeljeno sklicuje na kršitev načela enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave RS) in načelo enakega varstva pravic (22. člena Ustave RS) na škodo upravičencev do brezplačne pravne pomoči, saj s tem ne varuje svojih pravic, pravnih koristih oziroma pravnega položaja, ki bi mu bili kršeni v obravnavanem postopku, kar pa je pogoj za presojo zatrjevanih kršitev. Stališče pritožbe, da je tožena stranka dolžna povrniti priznane stroške v celoti, je materialnopravno zmotno. V skladu s petim odstavkom 17. člena ZOdv je namreč odvetnik, postavljen po uradni dolžnosti, in odvetnik, ki izvaja storitve brezplačne pravne pomoči, upravičen do plačila za svoje delo v višini polovice zneska, ki bi mu pripadal po OT; morebitni dogovori po drugem odstavku 17. člena ZOdv (do višjega plačila za delo odvetniku) pa se v primeru zastopanja po uradni dolžnosti ali v primeru nudenja brezplačne pravne pomoči nični. Upošteva je navedeno določbo je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da znašajo stroški tožnika v tem postopku 349,85 EUR in jih je tožena stranka dolžna nakazati na transakcijski račun Delovnega sodišča v Mariboru. Le stroški v tej višini so tožniku dejansko nastali in zato le-ti stroški predstavljajo potrebne pravdne stroške tožnika.

14. Pritožbeno sodišče tako ugotavlja, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako tudi razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, zato je na podlagi 353. člena ZPP pritožbi tožene stranke in tožnika kot neutemeljeni zavrnilo in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

15. Vsaka stranka krije svoje stroške pritožbenega postopka (154., 155., 165. člen ZPP).

Datum zadnje spremembe: 15.02.2018